

KAPITOLA 1

NEJÚŽASNĚJŠÍ PIRÁTSKÝ PŘÍBĚH VŠECH DOB

John Chatterton a John Mattera byli jen pár dní od spuštění své mise, kterou plánovali dva dlouhé roky – pátrání po pokladu lodi *San Bartolomé*, potopené v sedmnáctém století, v ceně kolem sta milionů dolarů. Aby ji našli, přestěhovali se do Dominikánské republiky dávající všanc všechno, co mají a co je jim drahé. Tento objev by jim přinesl bohatství a slávu, o jaké se jim ani nesnilo, a zapsal jejich jména do učebnic dějepisu. Psaly by o nich i New York Times. Muzea by pořádala noblesní večírky na jejich počest. To nejlepší na tom všem bylo, že přesně věděli, kde hledat.

A pak zazvonil telefon. Na lince byl Tracy Bowden, devětašedesátiletý lovec pokladů, legenda v jejich branži. Řekl jim, že našel něco velkého, co potřebuje probrat, a požádal je, aby za ním přiletěli do Miami.

Chatterton a Mattera neměli času nazbyt. Přísahali si, že je nikdy nic nesvede z jejich cesty. Ale naléhavost v Bowdenově hlasu... a Miami

je jenom dvě hodiny letu ze Santa Dominga, takže by mohli být zpátky během jednoho dne. A kdyby přece jenom o nic nešlo, Bowden vždy uměl vyprávět skvělé historky, což bylo na honbě za pokladem to nejzábavnější, tedy až na zlato. Takže si jednoho brzkého rána sbalili věci, rezervovali letenky a vydali se na cestu. Poklad lodi *San Bartolomé* byl ztracený po čtyři století, tak tam prostě ještě chvíli počká.

V Miami si pronajali auto a rozjeli se k Bowdenovi. Nepodobal se žádnému jinému lovcí pokladů, jakého kdy potkali. Pracoval v ústraní, vyhýbal se veřejnosti a téměř ze zásady pracoval sám. Nechlubil se a své historky nepřikrášloval. Dokonce téměř nevyužíval moderní technologie, které způsobily převrat v podvodním bádání, místo toho se při hledání vraků plných zlata a stříbra spoléhal na staré kresby, omšelé vybavení a na své vlastní, desítky let staré poznámky.

Během své kariéry Bowden objevil ne jednu, ale dvě galeony se španělským pokladem a u třetí byl hodně blízko. Přesto však Chatterton ani Mattera nemohli posoudit, jak velký majetek mu to přineslo. Jeho domov v Dominikánské republice nebyl o moc větší než garáž a jeho loď *Delfín* byla sice pěkná, ale nijak výjimečná. Jako úspěšný lovec pokladů by si Bowden mohl dovolit žít v paláci s klikami ze zlata a s vodním příkopem. Ale jak Chatterton s Matterou zabočili na příjezdovou cestu, museli si znovu zkontrolovat adresu. Dům, přestože byl hezký, se ničím nelišil od ostatních domů na předměstí.

Uvnitř jim Bowden nabídl kávu, oni ho však nevnímali. Kam se podívali, viděli poklady. V jedné místnosti byly stříbrné mince zasazené v korálu, ve druhé mosazné kompas, za které by muzea byla ochotná zaplatit celé jmění. Čínská váza z Delftu pocházela ze sedmnáctého století, pořád stejně modrá a bílá jako v den, kdy byla vyrobena. A vedle ní stál k ní ladící, nesmírně cenný servis, který Mattera viděl v Metropolitním muzeu umění v New Yorku. Bowden jim ukázal ještě další mince a artefakty a ke každému kousku povyprávěl poutavý příběh. Nechal je všechno si osahat. Dotek je

důležitý, řekl, jinak by těmto věcem člověk nikdy nemohl opravdu porozumět. Po chvíli se Mattera omluvil a odešel na toaletu. Jakmile vešel do koupelny, zarazil se. Ve vaně na velké hromadě ležely plastové sáčky naplněné stříbrnými osmipencovými mincemi, všechny ze sedmnáctého století. Roky na aukcích vídal takové mince na prodej za tisíce dolarů za kus. Podle jeho počtu bylo ve vaně alespoň sto takových sáčků po padesáti mincích. Mattera nikdy nebyl dobrý počtář, ale tohle si spočítal hned. V jediné vaně se díval na poklad v hodnotě pěti milionů dolarů, uložený v těch nejobyčejnějších taškách, které dokonce ani nešly uzavřít.

Když se vrátil se do obývacího pokoje, rychle přešel k Chattertonovi a zašeptal mu do ucha: „Jdi si odskočit.“

„Hmm?“

„Prostě udělej, co ti říkám. Jdi do koupelny.“

Chatterton pokrčil rameny. Přece jenom to byl jeho parťák, a tak poslechl.

Vrátil se o pár minut později s vytřeštěnýma očima.

Bowden je požádal, aby se k němu připojili u jídelního stolu, a pak přešel rovnou k věci. V této branži byl přes třicet let – našel tři galeony, loď s otroky a proslavenou válečnou loď z období americké revoluce. Psalo se o něm – dokonce dvakrát – v *National Geographic* (Mattera jeho příběh poprvé četl, když mu bylo 16 let, a od té doby se k němu vracel zas a znovu). Navrátil světu jeho poklady a artefakty nesmírné hodnoty. Ale bylo tu něco jiného, po čem toužil – něco zvláštního, co by předčilo veškerá jeho očekávání, cenu, kterou hledal po celá desetiletí.

„Říká vám něco jméno Joseph Bannister?“ zeptal se.

Oba muži zakroutili hlavami.

Bannister, začal Bowden vysvětlovat, byl respektovaný anglický kapitán v sedmnáctém století, který byl zodpovědný za převoz nákladu z Londýna na Jamajku. Jednoho dne z nepochopitelných důvodů

ukradl loď jménem *Zlaté rouno*, které velel, a jeho pirátské běsnění započalo. Férový chlap sešel z cesty v 80. letech 17. století, v době zlatého věku pirátství. Během několika let se stal nejhledanějším mužem v celém Karibiku. Čím víc se ho snažili Angličané zastavit, tím důmyslněji jim vzdoroval. Brzy se stal postrachem po celém světě. Britové tehdy přísahali, že ho za každou cenu dopadnou a oběsí.

Královské námořnictvo ho pronásledovalo na otevřeném moři a použilo veškeré své síly, aby ho dopadlo. Nikdo jiný by takové štvaniční neunikl, ale Bannister to dokázal. A jeho činy byly stále odvážnější a odvážnější. Konečně dvě britské fregaty chytily kapitána a jeho loď do pasti na ostrově, z něhož nebylo úniku. Většinu kapitánů by pohled na jedinou takovou fregatu donutil bezmocně rozhodit rukama a vzdát se. Čelit dvěma? Dokonce i ten nejstatečnější by padl na kolena a začal se modlit. Ne však Bannister. On a jeho posádka obsadili děla, nabili své muškety a začali vést nekompromisní bitvu proti dvěma královským námořním válečným lodím. Bannister vyhrál. Jako zbitý pes, s mnoha mrtvými a raněnými muži, se námořnictvo potupně vrátilo zpět na Jamajku a Bannister znovu unikl. Pro Anglii to byla ohromující porážka a z Bannistera se stala legenda. V průběhu věků se však jeho jméno ztratilo ve víru času.

„Toto je ten nejúžasnejší pirátský příběh všech dob,“ řekl Bowden, „a přesto o něm nikdo neví. Chci *Zlaté rouno*. A myslím, že vy, chlapi, byste mi ho mohli pomoci najít.“

Bowden ani nemusel objasňovat, jak vzácný by takový nález pirátské lodi byl. Jak Chatterton, tak Mattera věděli, že jediná objevená a správně identifikovaná loď – *Whydah* – ztroskotala v roce 1717 poblíž mysu Cape Cod a byla nalezena badatelem Barrym Cliffordem v roce 1984. Tento objev inspiroval knihy, dokumenty a výstavu, která putovala mnoha muzei ještě dvacet let po jejím nalezení. Po odhalení *Whydah* se svět nemohl pirátů nabažít. A teď Bowden mluvil o pátrání po pirátské lodi, jejíž kapitán působil ještě odvážněji

než bukanýři z hollywoodských filmů. Ale to nebyla jediná velká novinka. Bowden také věřil, že zná přesné místo, kde vrak leží. Historické prameny jasně říkaly, že *Zlaté rouno* ztroskotalo u malého ostrova Cayo Levantado na severním pobřeží Dominikánské republiky. Chatterton a Mattera to místo znali; plné krásných bílých pláží a pětihvězdičkových letovisek. Léta byla tato lokalita známá jako Bakardské ostrovy, kterou výrobci rumu kvůli reklamě líčili jako ráj na zemi. Bannisterův příběh byl ve své době legendou, ale v současnosti by se našlo jen pár lidí, kteří se snažili vrak najít. O bývalém dominikánském diktátoru Rafaelu Trujillovi se šířily fámy, že v 60. letech poslal potápěče k ostrovu Cayo Levantado, ale jeho muži se vrátili s prázdnou. Bowden zde započal své pátrání v roce 1984, ale na ostrově našel jenom trosky vraků z pozdější doby. V posledních měsících začínal věřit, že bez nejmodernějšího vybavení, jako jsou sonary nebo magnetometry, nikdy *Zlaté rouno* nenajde. On sám takovou technologii nepoužíval, zůstal věrný metodám prověřeným časem. Ale nemohl popřít, že muži jako Chatterton a Mattera byli budoucností oboru. Věděl, že obětovali poslední dva roky svých životů a své jmění, aby dokonale ovládli jemnou techniku nutnou k použití moderního vybavení, a sám se přesvědčil o funkčnosti těchto přístrojů a metod, když pozoroval způsob jejich přípravy k nalezení galeony. A tak jim nabídl dohodu. Dá jim 20 procent ze *Zlatého rouna*, když ji za něj najdou. Možná na palubě najdou zlato, stříbro nebo šperky. Možná tam budou meče, muškety, pirátské korály, dřevěné nohy nebo dýky. Možná dokonce kostry. A možná tam nebude vůbec nic. Každopádně Bowden chtěl víc než jen poklad. Chtěl Bannistera, největšího piráta všech dob.

Nepožadoval odpověď rovnou. Věděl, že zrovna chtěli začít své vlastní pátrání. Obdivoval jejich odvahu a vizi – připomínali mu jeho samotného, když dal v sázku svůj vlastní americký život, aby našel své štěstí v Karibiku. Ale Bannisterovo *Zlaté rouno* bylo k mání

jen jednou za život. Dobře si to promyslete, řekl jim, a dejte mi brzy vědět.

Když odjížděli od Bowdena, oba dva mlčeli, ale mysleli na to samé. Potápěli se do těch nejslavnějších a nejzajímavějších vraků, jako jsou například *Titanik*, *Andrea Doria*, *Lusitania*, tajemná německá ponorka, *Britannic* nebo *Arizona*, ale ani jeden si neuměl představit nic úžasnějšího nebo vzácnějšího než loď ze zlatého věku pirátů, zvláště tu, na které byl kapitánem námořník gentleman, ze kterého se stal ničema a v bitvě porazil Královské námořnictvo. Každý potápěč někde v hloubi své duše touží objevit pirátskou loď. Přesto se však nezdálo, že by se něco takového někdy někomu přihodilo. Nikdy. A teď Chatterton a Mattera dostali šanci najít jednu tak vzrušující, o níž se ani v příbězích nevypráví. Přesto oba muži věděli, že v žádném případě nemohou Bowdenovu nabídku přijmout. Dva roky dřeli, aby našli poklad, utratili statisíce dolarů za loď a vybavení, zasvětili tomu své životy. Dali dohromady tým, bádali ve španělských archivech, konzultovali své poznatky s legendami v oboru, skoro se dostali do přestřelky na krásných, ale divokých místech a přežili útok temných nepřátel. To všechno vedlo k cíli, o kterém vědělo jen pár lidí, ke galeoně jménem *San Bartolomé*, potopené hurikánem v roce 1556 na jižním dominikánském pobřeží a plné pokladů. Věděli, že tam někde je. Už zašli příliš daleko na to, aby to teď vzdali.

Za jiných okolností by možná oba partáci pozdrželi svůj projekt, ale teď lovcům pokladů utíkal čas. Vláda společně s archeology totiž tlačila na země s četným výskytem vraků (jako Jamajku, Mexiko, Kubu, Bahamy nebo Bermudy), aby zabránila soukromým objevitelským a pátracím akcím. Jen o pár let dříve UNESCO uveřejnilo

deklaraci, ve které se psalo, že sto let po potopení loď náleží tomu národu, který ji ztratil, a nikoliv osobě, která ji najde. Několik zemí již tuto smlouvu podepsalo. Dominikánské republiky se jí zatím dařilo vyhýbat, ale byla to jen otázka času. V roce 2008, když měl člověk v úmyslu lovit poklady, musel to udělat hned.

Čas utíkal také potápěčům. Chattertonovi bylo padesát sedm let, Matterovi čtyřicet šest. Oba byli mnohem starší než většina těch, kteří se potápěli hluboko do vraků. Potápění je sport, který posouvá lidské tělo až za hranici jeho možností a může člověka paralyzovat nebo zabít kvůli sebemenší chybě. Většina byla ze hry po čtyřicítce a ti, kteří zůstali déle, si často jenom namočili kotníky o víkendech. Ale hledání galeony nebylo žádné hobby. Aby ji našli, museli být Chatterton a Mattera připravení strávit ve vodě celé dny, možná dokonce týdny nebo měsíce. Nemohli si dovolit ještě víc zestárnout při hledání pirátské lodi, která by tam ani nemusela být. Oba muži začínali jako dělníci, ani jeden z nich nebyl nijak zvlášť bohatý. Dohromady totiž investovali skoro milion dolarů, aby galeonu našli. Kdyby to teď vzali oklikou kvůli pirátské lodi, riskovali by, že utratí veškeré své zbylé peníze kvůli nalezení vraku, na kterém možná žádný poklad nebyl. Takže bylo jasné, že musí zavolat Bowdenovi, poděkovat mu za tuto pirátskou příležitost a potom slušně odmítnout. Přesto když přijeli na letiště v Miami, ani jeden z nich se nemohl donutit vytočit jeho číslo.

Před deseti lety byl John Chatterton jen obyčejný potápěč, který stavěl podvodní konstrukce. Teď se z něj stal jeden z nejznámějších žijících potápěčů světa. Nebylo to díky tomu, že by byl skvělým plavcem nebo že by objevil nádherné korálové útesy. Stal se tím, kým je, díky těm nejnebezpečnějším vrakům na světě.

Ty vypadaly jako železné labyrinty, přírodou zkroucené jako pouťová zvířátka vyrobená z nafukovacích balónků a zpusťšené časem. Mnoho z nich v hloubkách, které vůbec člověku neměly být přístupné, protože tlak vody by tu mohl způsobit kolaps životně důležitých orgánů a nahromadění dusíku zmást mysl nebo zpěnit krev. Když se člověk potápí nějaký ten pátek, mohl už vidět, jak lidé pod vodou halucinují, ztratí se ve vraku nebo uvíznou v síti drátů. Když se tomu ale věnuje ještě déle, možná zažil i to, jak se lidé, ochromeni poškozením nervů, utopili. Za dvacet let potápění se do vraků viděl Chatterton zemřít devět mužů, včetně syna s jeho otcem a také jednoho ze svých nejlepších kamarádů. On však neriskoval z obvyklých důvodů – kvůli artefaktům, aby se mohl vychloubat, nebo proto, aby se o něm psalo v časopisech pro nadšené potápěče. Ve skutečnosti se většiny nalezeného vzácného porcelánu a dalších relikvií vzdal, dokonce i když měly obrovskou cenu. Do úzkých chodeb vraků se potápěl, protože od doby, kdy se jako dobrovolník přihlásil do války ve Vietnamu, věřil, že pouze tam, kam je téměř nemožné se dostat, má člověk šanci zjistit, na čem v životě opravdu záleží.

Po válce objevil tato monstra vyrobená ze železa, potopená desítky metrů pod mořskou hladinou. Během dalších deseti let byl ve spoustě nebezpečných vraků, často pronikal do míst, která byla pro člověka považována za příliš nedostupná nebo ohrožující na životě.

V době, kdy mu bylo pětatřicet, ho většina veteránů tohoto sportu považovala za nejlepšího vrakového potápěče, jakého kdy poznala. V roce 1997 Chatterton a jeho buddy* Richie Kohler vyřešili mezinárodní záhadu, když našli německou ponorku z druhé světové války potopenou u pobřeží New Jersey. Tři potápěči zemřeli během

---

Slangový výraz pro partnera při potápění.

* Potápěči se z důvodu bezpečnosti potápějí vždy minimálně ve dvou a navzájem se hlídají (pozn. překl.).

šestileté odyssey, Chatterton obětoval manželství, peníze a několikrát téměř i svůj život. Když se lidé ptali, proč byl ochoten toto všechno riskovat – na ponorce totiž nebylo žádné zlato ani cenné artefakty, jenom identifikační číslo – odpověděl jim, že ponorka byla jedním z momentů, které s velkým štěstím prožijete jen jednou za život, kdy člověk zjistí, kým ve skutečnosti je. A proto by raději zemřel, než aby se vzdal svého pátrání po vraku jen proto, že se věci příliš komplikovaly nebo se zdály být nemožné.

Ponorka přinesla Chattertonovi s Kohlerem světový obdiv a slávu. Do roku 2004 o nich byla napsána kniha, natočeny dokumenty a byli hosty populárních pořadů na televizním kanálu History Channel. Chatterton, pohledný, vysoký a s nádherným barytonovým hlasem, byl dobře placen za různé přednášky a reklamy. Poprvé od doby Jacquesa Cousteaua se potápěč proslavil po celém světě. Lidé ho poznávali na ulicích, děti chtěly autogram a ženy mu posílaly své fotky. Většina potápěčů, hlavně ti přes padesátku, by už pověsila kariéru na hřebík. Ale Chatterton stále překonával překážky – technologické, přírodní a překážky svého těla – jen aby mohl ještě hlouběji a dál do vraků. Ponořil se do více míst než kdokoli jiný a viděl zemřít několik potápěčů. Jeho poslední velké dobrodružství přišlo v roce 2005, když s Kohlerem dali dohromady novou expedici k vraku Titaniku. Jejich cesta přinesla nový pohled na potopení lodě, ale to Chattertonovi stále nestačilo. Nesáhl si na dno svých sil. Koneckonců poloha vraku byla již známa. Loď je potopená přibližně čtyři kilometry pod hladinou, takže nemohl udělat nic jiného než zůstat v ruské ponorce, která ho k Titaniku přivezla. Prostě u něj nebyl první.

Když se vrátil domů, začal Chatterton hledat nové projekty, něco složitějšího a vzácnějšího, něco, co ještě nikdo před ním nezvládl. Více než rok se však snažil marně. Účetní a právníci ho nabádali, aby odešel do důchodu a rozumně investoval své peníze. Nebojte se, naopak ještě znásobil svoje úsilí. Když mu Kohler oznámil, že

se vrací zpět napravit své rodinné vztahy, nemohl předstírat, že je z toho šťastný. Jak se mohl vrátit k opravování oken v Burger Kingu po tom, co se ponořil do německé ponorky, kterou před tím nikdy svět nespatriil? A přesto se ptal sám sebe, jestli nemá Kohler pravdu. Najít tak úžasný vrak bylo opravdu vzácné; člověk po něm mohl pátrat desítky let, a přesto žádný neobjevil. Tehdy mu bylo padesát šest let. Tolik času už neměl. A pak se spojil s Matterou. Potkali se jen jednou nebo dvakrát v 80. letech, ale od té doby uběhlo téměř dvacet pět let. Znovu se setkali až na potápěčském semináři v roce 2006. Během jednoho víkendu naplánovali novou misi, které věnovali své životy a úspory – mohli by objevit španělskou galeonu v dominikánských vodách, na jednom z posledních míst, kde se poklady směly lovit. A oni ji jednoho dne najdou, ať je to bude stát cokoliv.

• • •

Matterův život byl napínavější než hollywoodské filmy ještě dřív, než se naučil řídit. Syn řezníka ze Staten Island se pustil do riskantního podniku už jako teenager, což mu přineslo statisíce dolarů a vlastnictví mnoha barů a hospod, do kterých by ještě ani dle zákona nesměl vstoupit. Když mu bylo třiadvacet, zapletl se do války rodiny Gambino, kriminálníků z New Yorku, která se táhla už celé roky. Jednou z možností bylo bezhlavě se stát součástí tohoto světa násilí. Druhá možnost byla ještě šilenější – být strážcem zákona. Mattera si vybral a stal se vymahačem práva. Ve třiceti byl vysoce ceněným osobním strážcem celebrit a magnátů.

Po celou dobu byla však historie a potápění Matterovou spásou. Když byl mladý, v době, kdy jeho život ještě mohl nabrat jiný směr, našel se v knihách o historii, které hlтал po tuctech, a v knihovně kempoval i několik dní v kuse. Pro Matteru byla historie víc než jen sbírka starých příběhů; mohl nahlédnout přímo do lidské podstaty;

historie byla křišťálová koule, která vyprávěla nejen minulost, ale i budoucnost. A pak se naučil potápět, ne však proto, aby v tropech pozoroval hezké ryby, ale aby se mohl ponořit hluboko do chladných vod oceánů, kde mohl proplouvat skrz vraky a sám se historie dotknout.

Jeho první ponor se uskutečnil u Oregonu do luxusního parníku potopeného v roce 1886, dost hluboko na to, aby zabil i zkušeného potápěče. Bylo mu teprve čtrnáct let. Pro neplnoleté byl vstup na palubu potápěčské lodi zakázán, takže se jednoho rána objevil v přístavu s bednou piv a s taškou plnou sendvičů z řeznictví svého otce. Uplatil tak kapitána a o hodinu později už byl na širém moři, nocoval s drsnými motorkáři, členy potápěčského gangu a dalšími zocelenými dušemi, které byly průkopníky vrakového potápění na východním pobřeží. Tři dny vykukoval z lodního okénka na Oregon, aby našel nějaké stopy, které by mu vysvětlily příčiny jeho potopení. Tato cesta ho nadchla. Nezáleželo na tom, kam ho život zavedl – do zemí třetího světa, kde pracoval pro vládu USA; do úžasných mezinárodních podniků, kde se živil jako ostraha slavných osobností – nakonec se pokaždé vrátil zpět k historii a potápění. Jediné dvě věci, které vždy mluvily pravdu.

Když mu bylo čtyřicet, prodal svou bezpečností agenturu. Byla to chyba – kupec jim však učinil velmi dobrou nabídkou a jeho partner ji chtěl přijmout – ale co se stalo, stalo se. A tak teď byl majitelem velmi tučného konta a poprvé v životě nemusel každé ráno v pět vstávat do práce. Již od dětství snil o tom, že bude bydlet někde, kde bude dost teplo na to, aby si mohl číst své knihy venku i uprostřed noci, ze všech stran obklopený vraky. V Dominikánské republice už kdysi pracoval a miloval tamější lidi a historii. A vraky tam byly doslova všude – místo, kde přistál Kolumbus, brána do Nového světa. O pár měsíců později se přestěhoval do Santa Dominga, hlavního města a započal svůj klidný život.

Trvalo to přesně dva měsíce. Mattera byl duší dělník, potřeboval práci. A tak si otevřel Pirate's Cove, potápěčské centrum na jižním pobřeží, a bral zákazníky do stoletých vraků v místní oblasti. Jen několik turistů však zajímaly tyto žijící kousky historie. Ostatní chtěli zůstat blízko pobřeží, kde byly k vidění krásné korálové útesy a sklenička skotské byla vždy po ruce. Mattera se usmíval a dal svým hostům to, co chtěli. V noci však utíkal ke svým knihám.

Tentokrát však začal číst jiné – o papežích a králích, badatelích, dobyvatelích a nebojácných kapitánech, které si vzalo moře. To byly příběhy galeon, legendárních španělských lodí s pokladem z 16. a 17. století, které převážely nesmírné bohatství z Nového světa do Španělska. Dominikánská republika – tehdy nazývaná Španělské ostrovy – byla křižovatkou všech těchto cest.

Mattera dal dohromady plán. Galeonu za každou cenu najde, a to na vlastní pěst. Finanční odměna by byla ohromná – mohl by si koupit svoje milované New York Mets a ještě by mu zbylo. A co víc, objevení galeony by se stalo historickou událostí, a proto byl ochoten riskovat vše, co měl.

A pak se potkal s Chattertonem na workshopu pro potápěče, který Mattera pořádal v Pirátské zátocě. Muži se neviděli celá desetiletí, ale Matterovi stačil jediný oběd na to, aby si znovu připomněl, co na tomto muži tak obdivoval. Chatterton miloval vraky, ale obtěžoval se jenom s těmi, které byly historicky důležité a které bylo obtížné objevit. Jakmile se nějakému oddal, nikdy už se nevzdal a nezáleželo na tom, jak zapeklitý vrak to byl nebo jak hluboko se nacházel. A to byla naprostá pravda, i kdyby tomu měl obětovat svůj život. Víc než na cokoli Chatterton věřil ve vzácné věci; pro něj „těžké najít“ znamenalo „nádherné“ a byl ochotný prohledat třeba celý svět.

Když čekali v řadě na letišti v Miami, byli stále ještě ohromeni pirátským příběhem, který jim vykládal Bowden, a obzvláště drsnáckým kapitánem Josephem Bannisterem. Představte si řádného gentlemana, jak krade loď jemu svěřenou, ocitne se ve víru pirátského řádění a pak bojuje s námořními válečnými lodmi. A vyhraje. Takové věci jste neviděli ani ve filmech s Johnnym Deppem.

Na terminálu se zastavili u obchodů s dárky, aby vybrali něco pro Chattertonovu ženu Carlu a Matterovu snoubenku Carolinu. Když dorazili k bráně, věděli, že je čas zavolat Bowdenovi. Budou k němu upřímní, vysvětlí mu své důvody, proč se nemůžou otočit zády ke své expedici. Nikdo by to neměl chápat líp než starý lovec pokladů, jako je Bowden. Vytočili jeho číslo a dali ho na reproduktor, aby mohli svoji lítost vyjádřit společně.

Bowden odpověděl hned po prvním zazvonění.

„Tracy, tady John a John. Voláme ti ohledně tvé pirátské lodi a kapitánu Bannisterovi.“

„Už jste se rozhodli?“

„Ano.“

Na tabuli odletů blikala čísla. Cestující do Santa Dominga se pomalu začali přesouvat na palubu. Chatterton se podíval na Matteru. Mattera se podíval na Chattertona. Oba čekali, až ten druhý promluví.

„Tracy,“ řekl Mattera, „my tu tvoji pirátskou loď najdem.“